

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudců JUDr. Blanky Kapitánové a JUDr. Miroslava Stoklasy v právní věci žalobce: [REDACTED]

[REDACTED], o náhradu škody na zdraví, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. dubna 2008, č.j. 19 C 307/2006 – 58,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně **se p o t v r z u j e .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným mezitímním rozsudkem rozhodl soud I. stupně o základu věci tak, že žaloba je po právu. Uvedl dále, že o výši náhrady škody a nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí ve věci samé.

Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že takto soud rozhodl o žalobě na náhradu škody na zdraví žalobce odůvodněné tím, že žalobce jako psychiatr podal dne 6.9.2002 u Policie ČR trestní oznámení na svého bývalého pacienta [REDACTED] ve kterém uvedl, že mu jmenovaný vyhrožuje způsobením těžké újmy na zdraví a usmrcením. Dne 26.9.2002 byl na MO Policie ČR sepsán se žalobcem protokol a teprve po pěti měsících (dne 17.2.2003) vydal policejní orgán usnesení o odložení věci. Žalobce podal dne 18.4.2003 další trestní oznámení

na [REDAKCE], ve kterém označil již několik svědků a ve kterém opětovně uvedl, že je mu nadále vyhrožováno smrtí, a protože je psychiatr, dokáže zhodnotit osobnost [REDAKCE] a nedoporučuje podceňovat nebezpečí, které z jeho výhrůžek vyplývá. Po nečinnosti policie doplnil žalobce své trestní oznámení o další výhrůžky dne 6.5.2003 a zdůraznil, že se cítí být ohrožen na životě. [REDAKCE] dne 15.5.2003 skutečně žalobce v jeho lékařské ordinaci napadl mačetou a pokusil se ho zavraždit. K usmrcení žalobce, který byl napaden do hlavy, nedošlo dílem náhody, kdy se mu podařilo chránit si hlavu před opakovanými údery nastavením ruky, která mu však byla mačetou málem amputována. Teprve dne 8.10.2003 bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin dle § 197a trestního zákona a dále bylo zahájeno trestní stíhání pro pokus vraždy, které však bylo posléze zastaveno pro nepřičetnost pachatele a bylo nařízeno jeho ústavní ochranné psychiatrické léčení. Žalobce si stěžoval na postup orgánů Policie ČR u Ministerstva vnitra ČR a ze šetření orgánů Ministerstva vnitra ČR vyplývá, že postup orgánů Policie ČR byl chybný, a pokud by Policie ČR postupovala tak, jak postupovat měla, nedošlo by k tragickému vražednému útoku a poškození zdraví žalobce. Dle žalobce došlo v činnosti policie k porušení ustanovení § 2 odstavec 1 písmeno a/, d/ a § 7 odstavec 1 zákona č. 283/1991 Sb. (o Policii) a § 2 odstavec 4 a § 158 odstavec 1 trestního řádu.

Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Své stanovisko odůvodnila tím, že nezpochybňuje časová prodlení při prošetřování trestních oznámení žalobce, která byla ostatně konstatována kontrolními orgány resortu Ministerstva vnitra ČR, nelze však dovodit, že by škoda způsobená žalobci byla v příčinné souvislosti s nečinností policejních orgánů. Poukazovala na skutečnost, že první trestní oznámení žalobce bylo odloženo a toto rozhodnutí bylo v rámci dohledu vykonávaného Městským státním zastupitelstvím v Praze shledáno jako opodstatněné. Pokud se týká dalšího trestního oznámení žalobce, není dána příčinná souvislosti mezi poškozením zdraví žalobce a postupem orgánů činných v trestním řízení. Zpětně sice je možno učinit závěr, že vyhrožování, pro které byl [REDAKCE] stíhán, bylo způsobilé vzbudit ve smyslu § 197a trestního zákona důvodnou obavu, z pohledu skutečností ověřitelných před spácháním fyzického útoku by však takové zjištění bylo obtížné. S ohledem na výši trestní sazby, která hrozí dle ustanovení § 197a trestního zákona, je ve smyslu § 68 trestního řádu značně sporné, zda by byla možná izolace [REDAKCE] uvalením vazby, a to i s odkazem na závěry rozhodnutí ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 198/04. Právě ošetřující lékaři, kteří se delší dobu před útokem duševním stavem útočnicka zabývali, měli vyvolat opatření směřující k ústavnímu léčení [REDAKCE]. Takové opatření by mělo předcházet případné trestní represi, když v trestním řízení bylo následně zjištěno, že právě trestní stíhání [REDAKCE] bylo třeba pro jeho nepřičetnost zastavit. Rozhodující příčinou škody vzniklé žalobci proto byl útok duševně nemocné osoby, nikoliv postup orgánů Policie ČR v řízení vyvolaném trestním oznámením žalobce.

Po provedeném dokazování, a to pouze ke sporným skutečnostem vztahujícím se k řádnému postupu orgánů činných v trestním řízení při prověřování trestních oznámení žalobce, dospěl soud I. stupně k závěru, že žaloba na náhradu škody je co do základu po právu, a to v plném rozsahu. Dokazování provedl spisem Policie ČR sp. zn. ČTS: PSP-90/00K-4-2003, v němž je obsažen též spis č. ORII-2669/MO1-TČ-2002 a spis č. ORII-1080/MO1-TČ-2003, a dospěl k závěrům, že v rámci trestního řízení došlo k porušení článku 2 bod 1. Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, jenž vyšel ve Sbírce zákonů jako zákon č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva), tj. porušení práva na život. Žalovaná též odpovídá dle § 13 odstavec 1 zákona č. 82/1998 Sb., a to tím, že orgány činné v trestním řízení řádně nekriminalizovaly trestnou činnost, která hrozila žalobci, když řádně nevyhodnotily danou situaci. Žalobce totiž učinil trestní oznámení o vyhrožování smrtí

bývalým pacientem [REDAKCE], a to v postavení psychiatra, poté však policie žalobce pouze vyslechla [REDAKCE] a matku žalobce a následně trestní stíhání odložila. Policie přitom nečinila další úkony, např. dotaz na ošetřujícího lékaře útočnicka, a spokojila se pouze s vysvětlením [REDAKCE], že nebyl spokojen s léčbou, jakou mu poskytoval žalobce, tak jej telefonicky žádal o pomoc. Po druhém trestním oznámení, kdy žalobce jako psychiatr znovu opakoval, že útoky [REDAKCE] se dále stupňují a jsou zaměřeny i na jeho matku, které rovněž vyhrožuje zabitím, policie žalobce pouze vyslechla; až po doplnění tohoto oznámení vyslechla jen matku žalobce a cca 5 dnů poté sestru z ordinace žalobce. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl psychiatr, který se cítil ohrožen na životě bývalým pacientem, měla však policie rozpoznat nebezpečí, které žalobci či jeho matce hrozilo a měla vyhodnotit situaci minimálně při druhém trestním oznámení, kdy měla neprodleně zahájit trestní stíhání dle § 160 odstavec 1 trestního řádu a podat návrh na vzetí do vazby útočnicka ve smyslu § 68 odstavec 2 trestního řádu s přihlédnutím k § 68 odstavec 3 písmeno d/ trestního řádu. Po zahájení trestního stíhání mohl být též vyšetřen duševní stav obviněného znalcem z oboru psychiatrie, a to ve zdravotnickém ústavu, ve smyslu § 116 odstavec 2 trestního řádu. Soulad svých závěrů o porušení článku 2 bod 1. Úmluvy o lidských právech a základních svobodách odůvodnil soud též odkazy na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kontrová proti Slovenské republice ze dne 31.5.2007 a ve věci Osman proti Spojenému království ze dne 28.10.1998. Soud I. stupně též dovodil, že Policie ČR by při pečlivém vyhodnocení dané situace mohla útočnicka odvést na psychiatrii a vyvolat detenční řízení ve smyslu občanského soudního řádu a ustanovení § 23 odstavec 4 písmeno b/ zákona č. 20/1966 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí se včas odvolala žalovaná. V odvolání namítala nesprávné právní hodnocení věci. Uváděla, že byť soud I. stupně dovodil nesprávný úřední postup orgánů činných v trestním řízení, neuvedl, v čem shledal újmu a ani v čem spatřil příčinnou souvislost. Soud I. stupně zaměnil dvě různá trestní řízení, vedená na základě dvou odlišných oznámení žalobce, která z hlediska časového neprobíhala současně. Není poté patrné, ve kterém řízení mělo dojít k průtahům, jež vyvolaly škodní událost. V časově druhém trestním řízení na základě oznámení žalobce ze dne 18.4.2003, které se týkalo též „poškození dobrého jména žalobce u různých institucí“, bylo prokázáno, že byly průběžně konány úkony trestního řízení směřující ke zjištění právních skutečností dle § 160 odstavec 1 trestního řádu. Žádné takové skutečnosti však nebyly zjištěny. Tyto úkony nebyly prováděny ke zjištění skutečností o spáchání trestného činu pokusu vraždy na žalobci. Dle žalované se druhé oznámení trestného činu pokusu vraždy ve smyslu trestněprávních norem netýkalo. Namítala dále, že z rozhodnutí soudu I. stupně též není zřejmé, jakou právní povinnost orgány činné v trestním řízení porušily tím, že nevyvolaly detenční řízení. V tomto směru žalovaná odkázala na ustanovení § 191 a následující o.s.ř. Není též zřejmé, jakou povinnost ukládá orgánům činným v trestním řízení ustanovení § 23 odstavec 4 písmeno b/ zákona č. 20/1966 Sb. (o zdraví lidu), který se dle žalované týká výlučně zdravotnických zařízení. Zdravotnické zařízení provozoval žalobce, a pokud jsou jeho tvrzení podložena, žalobce porušil povinnosti stanovené v § 23 odstavec 4 písmeno b/ a § 55 odstavec 1 zákona č. 20/1966 Sb., jakož i § 9 odstavec 2 písmeno a/ zákona č. 220/1991 Sb. Na základě porušení těchto povinností žalovaná namítá, že si žalobce újmu zavínil sám, a to včetně porušení povinnosti předcházet škodám. Dle žalované je též nepřipadný odkaz soudu na článek 2 Úmluvy, neboť nebylo prokázáno, že by tvrzená újma vznikla jednáním veřejnoprávních orgánů žalovaného, nebylo též prokázáno, že by zákon č. 140/1961 Sb. nebyl účinný. Nesouhlasila ani s tím, že by byl případný odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, když nelze dovodit, že by bylo povinností České republiky poskytnout nepřetržitou ochranu každému, kdo má obavy o svůj život. Tvrzená újma žalobci totiž vznikla nikoliv vyhrožováním, ale přímým útokem pachatele, který nebylo možno předvídat. Namítala též, že

soud se nezabýval obsahem rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství č.j. 1 VZt 365/2003-52 na č.l. 339 trestního spisu proti obviněnému [REDAKCE]. Žalovaná však považuje za dostatečné objasnění věci po stránce skutkové. Navrhla, aby odvolací soud rozhodl tak, že žaloba není co do základu důvodná.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalované poukazoval na správnost závěrů soudu I. stupně. Opětovně uváděl, že již Ministerstvo vnitra ČR ve svém přípisu ze dne 30.11.2004, č.j. OBP-138/P-2004 konstatovalo, že jak po prvním trestním oznámení žalobce, tak i po druhém trestním oznámení nedošlo ke správnému postupu orgánů činných v trestním řízení a Policie ČR nevyužila všech možností, které měla k tomu, aby zabránila hrozícímu útoku na žalobce. V obou trestních oznámeních přitom žalobce, a to v postavení bývalého ošetřujícího lékaře – psychiatra, uvedl, že mu útočník vážně a reálně vyhrožuje usmrcením. Není přitom významné, že do svého oznámení zahrnul i skutečnost, že ho tento bývalý pacient neprávem pomlouvá a stěžuje si na něj. Pokud by již po prvním trestním oznámení byl proveden odposlech telefonních hovorů, bylo by zjištěno, že [REDAKCE] žalobci skutečně vyhrožuje vraždou. Tím by byl opatřen důkaz, který by postačoval k postupu dle § 160 odstavec 1 trestního řádu, přičemž zahájení trestního stíhání by umožnilo znalecké zkoumání duševního stavu pachatele v prostředí ústavu. Pokud by posléze závěry znalců byly takové, jaké byly po spáchání útoku, muselo by být konstatováno, že [REDAKCE] není za své vyhrožování vraždou žalobci trestně odpovědný, ale že jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, a byla by mu nařízena ochranná léčba ústavní formou. Tím by bylo zabráněno vražednému útoku na žalobce. Ani po druhém trestním oznámení, kdy již byli označeni tři svědci a toto trestní oznámení bylo i žalobcem opětovně doplněno tak, že žalobce se obává avizovaného vražedného útoku, nepostupovala policie dle § 160 odstavec 1 trestního řádu, nepodala návrh na uvalení vazby a nedošlo i k možnému postupu dle § 116 odstavec 2 trestního řádu. Policie též nepostupovala dle § 23 odstavec 4 písmeno b/ zákona č. 20/1966 Sb., v platném znění, neboť je běžné, že pokud pachatel ohrožuje své okolí a vyhrožuje vraždou a tato skutečnost je nahlášena Policii ČR, je to právě policejní orgán, který dopraví duševně nemocného pachatele do psychiatrického zařízení, kde může být i bez svého souhlasu hospitalizován. Navíc v daném případě byl nakonec [REDAKCE] po propuštění z vazby hospitalizován právě na podnět Městského státního zastupitelství v Praze. Vražednému útoku by tak bylo zabráněno. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že by bylo právě povinností žalobce daný postup, resp. hospitalizaci [REDAKCE] v psychiatrickém zařízení zajistit, neboť nebyl jeho ošetřujícím lékařem. Zadržení [REDAKCE] a jeho dopravu do psychiatrického zařízení nemohl provést nikdo jiný, než orgán Policie ČR, případně v součinnosti se zdravotnickou záchrannou službou. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako správný potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a to dle ustanovení § 212 a § 212a o.s.ř., aniž nařizoval jednání (§ 214 odstavec 3 o.s.ř.), když odvolání směřovalo pouze proti právnímu posouzení věci a účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili. Dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

Odvolací soud považuje za správná a dostatečná skutková zjištění soudu I. stupně (soud v rámci dokazování trestním spisem [REDAKCE] provedl i důkaz rozhodnutím Vrchního státního zastupitelství č.j. 1 VZt 365/2003-52 na č.l. 339 trestního spisu), když správnost a úplnost skutkových zjištění nebyla v odvolání ani zpochybňována.

Pokud jde o právní kvalifikaci nároku žalobce, odvolací soud nesouhlasí s přímou právní aplikací mezinárodní Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na daný spor, byť je touto smlouvou Česká republika vázána. K dané problematice lze pro stručnost

odkázat na odůvodnění rozhodnutí NS ČR ze dne 30.8.2005, sp. zn. 25 Cdo 2135/2004, kde Nejvyšší soud ČR mj. uvádí, že „ustanovení Úmluvy nezakládají přímý nárok na náhradu škody a kromě nároků upravených v zákoně č. 82/1998 Sb. soud nemůže konstituovat nějaké další nároky ..... Nelze totiž zaměňovat bezprostřední závaznost mezinárodní smlouvy s její přímou použitelností, což je pojem užší. Pojem přímo použitelné smlouvy (self-executing treaty) znamená smlouvu, která je způsobilá k přímému vnitrostátnímu použití bez (vnitrostátního) prováděcího předpisu“. V intencích citovaného názoru odvolací soud dodává, že v dané věci, kdy jde o náhradu škody na zdraví, která měla být způsobena nečinností orgánů policie v trestním řízení při zabezpečení práva žalobce na osobní bezpečnost či na ochranu života (čl. 5 odstavec 1 a čl. 2 odstavec 1 Úmluvy), mezinárodní smlouva výslovně odkazuje na vnitrostátní předpis (viz čl. 41 Úmluvy), a nelze tedy dovozovat přímou použitelnost Úmluvy. Jak dále NS ČR v citovaném rozhodnutí uvádí, „.....soudy států, které k Úmluvě přistoupily, postupují podle národních předpisů, a to i v případech, že uplatněný hmotněprávní nárok, o němž rozhodují, je zcela nebo zčásti odůvodňován ustanoveními Úmluvy“.

Žalobce nesprávný úřední postup spatřoval kromě dále uvedeného skutkového vylíčení v tom, že po prvním trestním oznámení dne 6.9.2002 orgány činné v trestním řízení v souvislosti s jím podaným trestním oznámením proti neznámému pachateli nečinily (při podezření ze spáchání trestného činu vraždy a násilí proti skupině obyvatel a jednotlivci) potřebné úkony, například nenařídily odposlech telefonních hovorů, resp. nedaly k takovému postupu podnět. Tím by si zajistily důkaz, který by postačoval k postupu dle § 160 odstavec 1 trestního řádu, tedy k zahájení trestního stíhání a následnému vzetí [redacted] do ústavu ke zkoumání duševního stavu, čímž by se znemožnil následný útok jmenovaného na žalobce. K takto vymezenému skutku je však nutno poukázat na zjištění soudu I. stupně, že ohledně prvního trestního oznámení vydaly orgány činné v trestním řízení pravomocné rozhodnutí o odložení věci. Podle konstantní judikatury nelze jako nesprávný úřední postup považovat pochybení a nedostatky spočívající v tom, že v řízení předcházejícím rozhodnutí si státní orgán neopatřil dostatek skutkových podkladů pro rozhodnutí nebo že předložené listiny nesprávně hodnotil a v důsledku toho je jím vydané rozhodnutí nesprávné. Za této situace, aniž by byla citovaná rozhodnutí změněna či zrušena, nelze důvodně odpovědnost státu za škodu podle zák. č. 82/1998 Sb. dovozovat (viz rozhodnutí NS ČR ze dne 28.7.2004, sp. zn. 25 Cdo 633/2004).

Podle § 1 odstavec 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění zákona č. 120/2001 Sb. a nálezu ÚS č. 234/2002 Sb. (s přihlédnutím k přechodnému ustanovení § 36 zákona č. 82/98 Sb., v platném znění), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci. Podle § 5 písmeno b/ cit. zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle § 13 odstavec 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Judikatura soudů výše citované ustanovení o zákonem stanovené lhůtě vykládá tak, že v případě, kdy zákon žádnou neupravuje, se za zákonnou lhůtu považuje lhůta přiměřená (viz například rozhodnutí NS ČR ze dne 24.6.1999, sp. zn. 2 Cdon 804/96, publikované v časopise SJ 1/2000 pod č. 4). Je tedy zřejmé, že pokud soud I. stupně svá skutková zjištění podřadil pod ustanovení § 13 odstavec 1 zákona č. 82/98 Sb. a zabýval se tím, zda se

v postupu orgánů Policie ČR při vyřizování trestního oznámení žalobce nevyskytly průtahy či jiné vady řízení, postupoval dle správné právní normy.

Ve shodě se závěry soudu I. stupně odvolací souhlasí s tím, že v řízení o druhém trestním oznámení žalobce ze dne 8.10.2003, které nepochybně obsahovalo tvrzení o obavě žalobce z ohrožení zdraví, již k nesprávnému úřednímu postupu došlo. Vážnost obsahu druhého trestního oznámení nesnižuje okolnost, že žalobce v něm kromě tvrzení o obavě o život a zdraví své a jeho matky uvedl, že jej [redacted] též poškozují v činnosti jeho psychiatrické ordinace. Orgány činné v trestním řízení měly vzít v úvahu, že se jednalo o opakované trestní oznámení stejného činu týkající se téže osoby ([redacted]), že toto trestní oznámení bylo žalobcem ještě znovu doplněno a bylo podloženo důkazy v podobě svědeckých výpovědí zdravotních sester z ordinace žalobce, neboť v tomto ohledu oznamovatel zřejmě reagoval na vytýkané nedostatky, pro které policejní orgán předchozí trestní oznámení odložil (s odůvodněním o „tvrzení proti tvrzení“). Lze souhlasit i s názorem soudu I. stupně, že policie měla zhodnotit jako mimořádně věrohodnou osobu oznamovatele (žalobce), který jako psychiatr, vědecký pracovník i bývalý ošetřující lékař [redacted] byl zřejmě způsobilý rozpoznat aktuální nebezpečí, které po telefonických výhrůžkách jemu a matce žalobce hrozilo. Po neprodleném výslechu žalobce a označených svědků měly všechny tyto skutečnosti vést orgány činné v trestním řízení k urychlené a adekvátní činnosti, která by zabránila bezprostřední hrozbě v podobě spáchání trestného činu proti životu a zdraví oznamovatele a jeho matky. Policie ČR takovými zákonnými prostředky upravenými v trestním řádu disponuje, a to v podobě zadržení podezřelé osoby (§ 76 trestního řádu) s následným zahájením trestního stíhání a návrhem na uvalení vazby (§ 160 odstavec 1 trestního řádu a § 68 odstavec 2 a 3 písmeno d/ trestního řádu). Pokud takové úkony či naopak úkony rozptylující podezření, že závažný a aktuálně hrozící čin nebude spáchán, neučinila, nemůže žalovaná argumentovat tím, že judikatura Ústavního soudu ČR vykládá zákonné podmínky pro uvalení vazby restriktivně.

Odvolací soud souhlasí i s další právní argumentací soudu I. stupně, v jejímž smyslu i za situace, pokud by orgán policie nevyhodnotil druhé trestní oznámení žalobce za důvodné pro zahájení trestního stíhání s návrhem na uvalení vazby, a to pro psychiatrické onemocnění útočnicka (když informace o jeho psychiatrickém onemocnění věděl od oznamovatele a mohl si je i ověřit u ošetřujícího lékaře), měl postupovat tak, že nemocného [redacted] dopraví do zdravotnického zařízení, ve kterém by mohl být převzat i bez svého souhlasu do ústavní péče jako osoba ohrožující okolí ve smyslu § 23 odstavec 4 písmeno b/ zákona č. 20/1966 Sb. Odvolací soud nepovažuje za důvodné odvolací námitky, že zákonem žádná taková povinnost policii uložena není, neboť ji lze dovodit z jednoho z úkolů policie tak, jak je formulován v § 1 písmeno a/ zákona č. 283/91 Sb. o policii v tehdy platném znění – tj. „chránit bezpečnost osob“, popřípadě z čl. 1 písmeno b/ citovaného zákona „spolupůsobit při zajišťování veřejného pořádku, a byl-li porušen, činit opatření k jeho obnovení“. Vzhledem k tomu, že teorie dělby moci v demokratickém právním státu považuje policii za základní správní složku, která je jako součást moci výkonné zásadně povolána k ochraně právního pořádku, a jiný mocenský orgán určený k zadržení nemocných osob ohrožujících své okolí zákonem určen není, je zřejmé, že to byla právě policie, na která měla a mohla na oznámení hrozící útok proti životu a zdraví žalobce bezodkladně reagovat.

Ze skutkových závěrů soudu I. stupně však vyplývá, že žádný z výše uvedených v úvahu připadajících postupů policie, který by mohl zabránit bezprostředně hrozící škodě na zdraví, učiněn nebyl, byť od druhého trestního oznámení ze dne 18.4.2003 do data skutečného napadení žalobce dne 15.5.2003 uběhly téměř 4 týdny, tedy přiměřená lhůta pro výslech

svědků, získání informace o psychiatrickém onemocnění [redacted] a na to navazující postup vůči této osobě. Je tak zřejmá příčinná souvislost mezi nečinností Policie ČR a následným poškozením zdraví žalobce.

Odvolací soud pro úplnost dodává, že se nezabýval novým tvrzením žalované, že si žalobce škodu zavinil sám, neboť toto tvrzení bylo uplatněno v rozporu s § 205a o.s.ř. teprve před odvolacím soudem. Žalovaná před soudem I. stupně pouze nekonkrétně uváděla, že to měli být „ošetřující lékaři“, kteří měli „vyvolat opatření směřující k ústavnímu léčení“. S přihlédnutím k tomu, že žalobce v době útoku [redacted] a ani v době několika předchozích měsíců, kdy mu [redacted] vyhrožoval, jeho ošetřujícím lékařem nebyl, a žalovaná byla řádně poučena dle § 119a odstavec 1 o.s.ř., je zřejmé, že takovéto neurčité tvrzení o chybě „ošetřujících lékařů“ nelze považovat za námitku zavinění či spoluzavinění žalobce.

Z výše uvedených důvodů považuje odvolací soud mezitímní rozsudek soudu I. stupně za věcně správný, a proto byl dle § 219 o.s.ř. potvrzen.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** dovolání přípustné, ledaže by dovolací soud dospěl k závěru, že rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

V Praze dne 24. září 2008

JUDr. Marcela Kučerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pletková Barbora

